

V ВСЕУКРАЇНСЬКА
НАУКОВА КОНФЕРЕНЦІЯ

ГАРМОНІЗАЦІЯ ЗАКОНОДАВСТВА УКРАЇНИ З ПРАВОМ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ

ЗБІРНИК ТЕЗ

17 квітня 2024 року
м. Хмельницький

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
Хмельницький національний університет
Академія адвокатури України
Громадська організація «Подільська правова ліга»

ГАРМОНІЗАЦІЯ ЗАКОНОДАВСТВА УКРАЇНИ З ПРАВОМ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ

Збірник тез доповідей
V Всеукраїнської наукової конференції

17 квітня 2024 р.

Хмельницький

УДК 34(477):061.1ЄС
Г20

*Рекомендовано до друку науково-технічною радою
Хмельницького національного університету,
протокол №4 від 23.04.2024 р.*

Подані тези доповідей V Всеукраїнської наукової конференції «Гармонізація законодавства України з правом Європейського Союзу» (17 квіт. 2024 р., м. Хмельницький).

Розглянуті проблеми адаптації конституційного, адміністративного, цивільного, господарського, податкового, кримінального, митного та іншого вітчизняного законодавства в контексті стандартів ЄС.

Спрямовано на залучення юридичних фахівців для стимулювання і підтримки наукової діяльності правничої спільноти України.

Редакційна колегія:

Козут О. В. – канд. юрид. наук, доц. кафедри права ХНУ;
Лагойда Т. В. – канд. юрид. наук, доц. кафедри права ХНУ;
Лучковська С. І. – канд. юрид. наук, доц. кафедри права ХНУ

*Матеріали подані в авторській редакції.
Відповідальність за зміст, автентичність цитат
та правильність посилань несуть автори*

Г20 **Гармонізація** законодавства України з правом Європейського Союзу : зб. тез доповідей V Всеукраїнської наукової конференції, 17 квітня 2024 р. (м. Хмельницький). Хмельницький : ХНУ, 2024. 240 с. (укр.)

Висвітлено проблеми адаптації конституційного, адміністративного, цивільного, господарського, податкового, кримінального, митного, іншого вітчизняного законодавства до стандартів ЄС. Окреслено перспективи розвитку правничої науки в умовах своінтеграції.

Для науково-педагогічних працівників, студентів та аспірантів юридичних спеціальностей, практикуючих юристів, працівників органів державної влади та місцевого самоврядування.

УДК 34(477):061.1ЄС

© Автори доповідей, 2024

ЛАГОЙДА ТЕТЯНА ВОЛОДИМИРІВНА,
доцент кафедри права Хмельницького національного університету,
канд. юрид. наук, доцент

ПРАВОВІ ОСНОВИ МІЖНАРОДНОЇ ЕКОЛОГІЧНОЇ ПОЛІТИКИ З ПИТАНЬ ПОПЕРЕДЖЕННЯ ЗМІНИ КЛІМАТУ

Наприкінці ХХ ст. екологічні проблеми планети вийшли на перший план серед інших глобальних питань. Зокрема, одним з найсерйозніших викликів, який вимагає активізації довгострокових спільних дій, є зміна клімату.

Аналіз міжнародного-правового регулювання боротьби з цим негативним явищем передбачає з'ясування поняття клімату. Сутність терміну закладена, перш за все, в його лінгвістичному значенні. Слово «клімат» походить від грецького κλίμα (κλίματος) – багаторічний режим погоди в даній місцевості, що визначається географічними умовами [1]. Сучасне тлумачення цього слова розкриває його як метеорологічні умови, властиві певній місцевості [2]. Термін «клімат» був введений Гіппархом ще в II ст. до нашої ери.

Кліматична система Землі, згідно останніх наукових узагальнень в цій сфері, складається з атмосфери, гідросфери, суші, кріосфери, а також біосфери. І всі ці складові піддаються великому антропогенному впливу, що породжує глобальні кліматичні зміни. Тому саме людство повинно усувати наслідки своєї діяльності хоча б заради себе самого. На сьогодні найбільш дієвим і загальновизнаним методом такої спільної активності є міжнародне законодавство.

Поява глобальної загрози зміни клімату стала поштовхом до його міжнародно-правової охорони. Такі серйозні екологічні проблеми, як руйнування озонового шару і озонові діри, парниковий ефект, смоги та кислотні дощі вже стали, на жаль, нашою дійсністю. Спроби врегулювання міжнародних відносин у сфері збереження клімату Землі носили поступовий характер. Протягом всього переговорного процесу, не дивлячись на розбіжності підходів, держави все-таки погодились розробити і зробити певні кроки по скороченню антропогенного впливу на клімат і адаптації населення нашої планети до негативних наслідків його зміни. Не належна увага до цього проблемного питання може призвести до занепаду сільського господарства, продовольчої кризи та інших згубних явищ, які в результаті створюють вплив на стан гарантування прав людини для мільйонів мешканців земної кулі. Тому зміна клімату – це не виключно екологічна проблема, а й гуманітарна.

Зміна клімату розглядається в різних аспектах з точки зору ряду наук, як природничих, так і гуманітарних. Задачею правової науки є пошук, обґрунтування і встановлення оптимальних способів реалізації найамбітніших рекомендацій, що отримані в результаті природничих досліджень, до прикладу по скороченню глобальних викидів парникових газів. Право володіє великим регуляторним потенціалом в даній сфері.

Правове регулювання протидії змінам клімату включає в себе національний та міжнародний рівень. Слід відмітити, що більшість прогресивних тенденцій в екологічному праві були започатковані на міжнародному рівні та імплементувалися в подальшому в національне законодавство під тиском міжнародної спільноти. Зважаючи на це та беручи до уваги пріоритетність норм міжнародного права над національними, нами буде розглянута саме міжнародно-правова охорона клімату.

Вперше світове співтовариство офіційно на вищому рівні визнало наявність проблеми антропогенного впливу на зміну клімату Землі в 1979 році, коли Всесвітньою метеорологічною організацією була створена Всесвітня кліматична програма. Її метою визначено забезпечення координації міжнародних зусиль, спрямованих на поліпшення спостережень за кліматом, поглиблення досліджень можливих його змін, систем попередження про несприятливі та стихійні гідрометеорологічні явища, пов'язані з коливаннями та змінами клімату, розроблення методології оцінки соціально-економічних наслідків коливань та змін клімату, надання рекомендацій щодо стратегії реагування на зміни клімату й адаптації економіки до нових кліматичних умов, зменшення негативного впливу змін клімату на здоров'я населення та на стан екологічної безпеки, а також для інформування громадськості. Однак реалізація даної кліматичної програми у більшості країн світу здійснюється в рамках національних кліматичних програм [3].

Наступною знаковою подією стала Віденська конференція 1985 р., на якій було погоджено Віденську конвенцію про охорону озонового шару (22.03.1985 р.). Її ратифікували 197 держав (усі члени Організації Об'єднаних Націй і Європейського Союзу) [4]. Як видно з назви документу, він розглядається як основа для міжнародних зусиль по захисту озонового шару. Найбільш сконцентровано зміст кроків, що передбачає даний документ, викладено у ч.1 ст.2: «Сторони вживають належних заходів відповідно до положень цієї Конвенції і тих діючих протоколів, сторонами яких вони є, для захисту здоров'я людини і навколишнього середовища від несприятливих наслідків, які є або

можуть бути результатом людської діяльності, що змінюють чи здатні змінити стан озонового шару» [5]. Однак дана Конвенція не передбачає юридично обов'язкові цілі скорочення використання хлорфторвуглеводнів, а саме вони є головними хімічними речовинами, що викликають виснаження озонового шару. Ці аспекти питання викладені у супроводжуючому Монреальському протоколі про речовини, що руйнують озоновий шар (16.09.1987 р.). Даний міжнародний договір також розроблений для захисту озонового шару через припинення або обмеження виробництва ряду речовин, що виснажують озон. Також закріплено заборону вивезення озоноруйнівних речовин до країн, які не є учасницями Монреальського протоколу [6].

Занепокоєність світової спільноти наявними змінами клімату нашої планети призвела до того, що 9 травня 1992 р. у Нью-Йорку на Всесвітньому саміті представниками 155 держав було підписано Рамкову конвенцію ООН про зміну клімату. Нею передбачено заходи по скороченню викидів в атмосферу парникових газів, що загрожують глобальним потеплінням. Також до її нововведень можна віднести започаткування зелених інвестицій. Даний документ не лише в загальному вигляді описує бажані дії країн-учасниць, як попередні, а встановлює для них кількісні зобов'язання щодо обмеження і скорочення викидів парникових газів з врахуванням їх соціально-економічним умовам [7].

Через п'ять років, 11 грудня 1997 р., в японському місті Кіото був прийнятий ще один знаковий міжнародний документ, що сприяє сталому розвитку – Кіотський протокол до Рамкової конвенції ООН про зміну клімату. А основні технічні питання реалізації його положень були прийняті 7-ою Конференцією Сторін Рамкової конвенції ООН про зміну клімату (м. Марракеш, 2001 р.) і відомі під назвою «Марракеш угоди».

Отже, Протокол зобов'язує розвинуті країни та країни з перехідною економікою скоротити або стабілізувати викиди парникових газів у 2008-2012 роках до рівня 1990 року. Протокол підписала та ратифікувала 191 країна, в тому числі більшість промислово розвинутих країн, крім США, які підписали, але не ратифікували угоду.

Даним документом було узгоджено, що країни-учасниці зобов'язані зменшити середньорічні обсяги викидів парникових газів в період 2008-2012 рр. в середньому на 5,2 % (у порівнянні з 1990 р.). Окреме зобов'язання щодо їх зниження взяли Японія – на 6 %, США – на 7 % та ЄС – на 8 %. В межах ЄС на окремі країни були накладені

різні обмеження. Зокрема, в червні 1998 року Міністри довіклля країн ЄС своєю постановою зобов'язали Австрію зменшити їх викиди на 13 % [8].

Зменшення викидів кожна країна може здійснювати за допомогою збільшення ефективності виробництва, зменшення обсягів виробництва, раціональнішого використання енергоресурсів, а також виконання проєктів, які призводять до зменшення викидів парникових газів у інших країнах.

Для врегулювання викидів парникових газів, країни робили ставку на торгівлю сертифікатами викидів, які, «де факто», репрезентують право на забруднення довіклля парниковими газами. Невикористані внаслідок зниження виробництва сертифікати, можуть бути продані. Таким чином, ініціювався національний, а згодом, і європейський ринок сертифікатів.

Попри загальну прогресивність Кіотського протоколу як першого масштабного кроку на міжнародному рівні в цій сфері, він справді не справив позитивного впливу на зменшення світових викидів. За 20 років світові викиди вуглецю зросли на 38,3%. Більше того, якщо у 1990 - 1997 рр. (докіотський період) середньорічний приріст викидів становив лише 1%, то у 1997 - 2012 рр. (кіотський період) – 3%. До того ж таке підвищення темпів приросту викидів було неадекватне зростанню ВВП. Країни, що розвиваються, по суті, знівельовали досягнення країн ЄС, істотно наростивши викиди. Саме через них і сталося загальносвітове зростання викидів [9].

На зміну Кіотському протоколу прийшла Паризька кліматична угода від 12 грудня 2015 р.– угода в межах Рамкової конвенції ООН про зміну клімату щодо регулювання заходів зі зменшення викидів діоксиду вуглецю. Даний документ мав врахувати прорахунки Кіотського протоколу. І основний недолік був врахований – максимальне охоплення угодою країн-продуцентів викидів. Угоду підписали 195 країн, з яких 141 ратифікувала впродовж 2016 р. Отже, перше досягнення Паризької угоди очевидне – це успішний процес ратифікації, який перевершив усі очікування. Угоду вже ратифікували країни, в яких проживає 82% населення світу і вони дають 87% світового ВВП та 83% світових викидів. Тим самим досягнуто дотримання першого важливого принципу глобальної кліматичної політики – охоплення угодою всіх країн-продуцентів викидів [9].

Наразі серйозною проблемою залишається реалізація другого важливого принципу глобальної кліматичної політики – обов'язковості та вагомості зменшення викидів в абсолютних і відносних (у співвідношенні до ВВП) вимірах. Дотримання цього принципу поки

що поставлене на добровільну основу – це декларування країнами своїх очікуваних національно-визначених внесків (ОНВВ) у зменшення глобальних викидів, які мають бути амбітними та постійно зростати. Але поки що справи тут далеко не оптимістичні.

Загалом аналіз правових основ міжнародної екологічної політики з питань попередження зміни клімату та практики їх застосування показує, що досягнення бажаних результатів можливе лише за допомогою консолідації світових зусиль та конкретних дій держав на національному рівні. Потрібно відходити від декларативності і неконкретності та запроваджувати натомість директивність і чітку звітність. А наразі складається враження, що благородні цілі та непогана стратегія дуже часто знецінюються кон'юнктурністю їх реалізації. Тому завдання розробки та вжиття радикальних заходів із глобальної антиуглецевої політики залишається дуже актуальним. Необхідність таких заходів неминуча, бо загроза потепління клімату залишається головним викликом цивілізації.

Список використаних джерел

1. Словник іншомовних слів / за ред. О.С. Мельничука. Київ : Головна редакція української радянської енциклопедії АН УРСР, 1974. URL: <https://126.slovaronline.com/articles/%D0%93/page-1>.
2. Великий тлумачний словник сучасної української мови / уклад. і голов. ред. В.Т. Бусел. Київ; Ірпінь: «Перун», 2004. 1728 с.
3. Про Кліматичну програму України: постанова Кабінету Міністрів України від 28 червня 1998 р. № 650. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/650-97-%D0%BF#Text>.
4. Віденська конвенція про охорону озонного шару. *Вікіпедія. Вільна енциклопедія*. URL: <https://uk.wikipedia.org/w/index.php?curid=2582265>.
5. Віденська конвенція про охорону озонного шару від 22 березня 1985 р. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_088#Text.
6. Монреальський протокол про речовини, що руйнують озонний шар від 16 вересня 1987 р. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_215#Text.
7. Рамкова конвенція ООН про зміну клімату від 9 травня 1992 р. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_044#Text.
8. Кіотський протокол. *Вікіпедія. Вільна енциклопедія*. URL: <https://uk.wikipedia.org/w/index.php?curid=20707>.
9. Гайдуцький І. П. Паризька кліматична угода: стратегія і кон'юнктура. *Дзеркало тижня*. 2 червня 2017 р. URL: https://zn.ua/ukr/internal/parizka-klimatichna-ugoda-strategiya-i-kon-yunktura-244436_.html.

* * * * *

Зміст

Авсієвич А.А. ГЕНЕЗА ІНСТИТУТУ АРБІТРУВАННЯ.....	3
Акопян О.В. ОЦІНОЧНІ ПОНЯТТЯ У КОДЕКСІ АДМІНІСТРАТИВНОГО СУДОЧИНСТВА УКРАЇНИ.....	7
Бончук В.П. ХАРАКТЕРИСТИКА ФУНКЦІЙ ПРОКУРАТУРИ.....	10
Вавринчук М.П. ЕТИЧНІ СТАНДАРТИ ПРОФЕСІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ СУДДІВ УКРАЇНИ.....	13
Вапняр Д.В. БОРОТЬБА ІЗ КІБЕРЗЛОЧИННІСТЮ В УКРАЇНІ.....	18
Висоцька А.Ю. ПОНЯТТЯ ТА ОЗНАКИ ДОКАЗУВАННЯ В АДМІНІСТРАТИВНОМУ СУДОЧИНСТВІ.....	23
Галус О.О. ДО ПИТАННЯ ПРО ПЕРСПЕКТИВНИЙ СУДОВИЙ КОНТРОЛЬ.....	26
Герц А.А. ПРАВО ЛЮДИНИ НА НЕДОТОРКАННІСТЬ (ЗМІСТ, ЗАСОБИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ І ЗАХИСТУ).....	27
Голдзіцький К.А. АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ РЕФОРМУВАННЯ ОРГАНІВ ДОСУДОВОГО РОЗСЛІДУВАННЯ.....	30
Грузенський В.В. СИСТЕМА ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ВІДНОВЛЕННЯ ЗЕМЕЛЬ ТА ҐРУНТІВ УКРАЇНИ, ЩО ПОСТРАЖДАЛИ ВНАСЛІДОК ЗБРОЙНОЇ АГРЕСІЇ РОСІЙСЬКОЇ ФЕДЕРАЦІЇ: СТАНОВЛЕННЯ, СУЧАСНИЙ СТАН ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ.....	33

Даценко О.Ф. НАЛЕЖНЕ ЕКОЛОГІЧНЕ ВРЯДУВАННЯ В КОНТЕСТИ УГОДИ МІЖ УКРАЇНОЮ ТА ЄС.....	37
Жеребний В.О. ОСОБЛИВОСТІ РОЗУМІННЯ ПРАВА НА СПРАВЕДЛИВИЙ СУД.....	43
Замойська С.М., Вавринчук М.П. ПОРІВНЯЛЬНИЙ ДОСВІД ДОБРОЧЕСНОСТІ СУДДІВ В УКРАЇНІ, ПОЛЬЩІ ТА США.....	46
Зарічнюк Ю.М. МІЖНАРОДНИЙ ЗАХИСТ ПРАВ ЛЮДИНИ ПІД ЧАС ЗБРОЙНИХ КОНФЛІКТІВ.....	52
Зубко А.О. ФЕНОМЕН ВЛАДИ У ДИСКУРСІ ДЕРЖАВОТВОРЕННЯ.....	56
Ігнатенко О.С., Ігнатенко Д.О., Шевцов Р.О. АДАПТАЦІЯ ЗАКОНОДАВСТВА УКРАЇНИ У СФЕРІ ІНФОРМАЦІЙНОЇ БЕЗПЕКИ НА ТРАНСПОРТІ ДО ПРАВА ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ.....	59
Калашлінська М.В. ВПЛИВ КОГНІТИВНИХ ПОМИЛОК НА ПРИЙНЯТТЯ РІШЕНЬ В МІЖНАРОДНИХ ВІДНОСИНАХ.....	64
Кашук Д.А. УСУНЕННЯ ВІД ПРАВА НА СПАДКУВАННЯ У ЗВ'ЯЗКУ З НЕВИКОНАННЯМ СІМЕЙНО-ПРАВОВИХ ЗОБОВ'ЯЗАНЬ.....	66
Ковалюк І.В. ПРОБЛЕМИ ПРОТИДІЇ ШАХРАЙСТВУ В УКРАЇНІ ТА НІМЕЧЧИНІ: ПОРІВНЯЛЬНІ АСПЕКТИ.....	70
Ковтун О.М. МІЖНАРОДНИЙ КОМПЕНСАЦІЙНИЙ МЕХАНІЗМ: КОНЦЕПТУАЛЬНІ ЗАСАДИ (ЕКОЛОГО-ПРАВОВИЙ АСПЕКТ).....	74

Когут О.В., Місяць А.П. ОКРЕМІ ПИТАННЯ РЕФОРМУВАННЯ ВИБОРЧОГО ЗАКОНОДАВСТВА ЧЕРЕЗ ПРИЗМУ МІЖНАРОДНИХ РЕКОМЕНДАЦІЙ.....	78
Костюк О.В. НАРКОБІЗНЕС ЯК ЗАГРОЗА ЄВРОПЕЙСЬКІЙ БЕЗПЕЦІ КРИМІНОГЕННОГО ХАРАКТЕРУ.....	81
Кравчук С.Й. ПРАВОВІ АСПЕКТИ УЧАСТІ ГРОМАДЯН У ВЛАДНИХ ПРОЦЕСАХ ДЕРЖАВИ.....	84
Красій М.О. ЗОВНІШНЯ КРИМІНАЛЬНО-ПРАВОВА ПОЛІТИКА УКРАЇНИ У СФЕРІ БОРОТЬБИ З ТЕРОРИЗМОМ.....	89
Кримчак А.В. АСПЕКТИ ЗАСТОСУВАННЯ МЕДІАЦІЇ В АДМІНІСТРАТИВНИХ СПОРАХ: ДОСВІД УКРАЇНИ ТА КРАЇН ЄВРОПИ.....	92
Крушинський С.А. ЄВРОПЕЙСЬКІ СТАНДАРТИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ ЗАХИСТУ У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ.....	95
Лагойда Т.В. ПРАВОВІ ОСНОВИ МІЖНАРОДНОЇ ЕКОЛОГІЧНОЇ ПОЛІТИКИ З ПИТАНЬ ПОПЕРЕДЖЕННЯ ЗМІНИ КЛІМАТУ.....	99
Ландіна А.В. КРИМІНАЛЬНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ОБМЕЖЕНО ОСУДНИХ ОСІБ ЗА ЗАКОНОДАВСТВОМ УКРАЇНИ ТА ЄВРОПЕЙСЬКИХ КРАЇН.....	104
Логінова С.М. МІЖНАРОДНО-ПРАВОВІ СТАНДАРТИ СУДОВОГО ЗАХИСТУ ПРАВ ГРОМАДЯНИНА У ЦИВІЛЬНОМУ СУДОЧИНСТВІ УКРАЇНИ.....	107

Лучковська С.І. ОКРЕМІ ПИТАННЯ ІМПЛЕМЕНТАЦІЇ ACQUIS ЄС НА ШЛЯХУ ДО ЄВРОІНТЕГРАЦІЇ.....	111
Мандзій С.В. ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВОВОГО СТАТУСУ ВНУТРІШНЬО ПЕРЕМІЩЕНИХ ОСІБ НА РІВНІ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ	116
Маркелова В.М. ОБМЕЖЕННЯ ПРАВА ВЛАСНОСТІ ПІД ЧАС ТИМЧАСОВОГО ДОСТУПУ ДО РЕЧЕЙ І ДОКУМЕНТІВ: ТЕОРЕТИЧНІ ТА ПРАКТИЧНІ АСПЕКТИ.....	119
Мартинюк І.С. ГЕНДЕРНІ КВОТИ У ВИБОРЧОМУ ЗАКОНОДАВСТВІ ЯК ЯВИЩЕ ПОЗИТИВНОЇ ДИСКРИМІНАЦІЇ.....	123
Міщенко І.В. ПРЕДСТАВНИЦТВО ЗА МИТНИМ ЗАКОНОДАВСТВОМ УКРАЇНИ ТА ЄС: ПОРІВНЯЛЬНИЙ АНАЛІЗ.....	129
Муза О.В. НАДАННЯ ЕЛЕКТРОННИХ АДМІНІСТРАТИВНИХ ПОСЛУГ В УКРАЇНІ З УРАХУВАННЯМ ЗАКОНОДАВСТВА ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ	132
Навроцька В.В. ЄВРОПРОКУРАТУРА У МЕХАНІЗМІ МІЖНАРОДНОГО СПІВРОБІТНИЦТВА У КРИМІНАЛЬНИХ ПРОВАДЖЕННЯХ В МЕЖАХ ЄС.....	135
Нікіфорова Т.І. ЗАСТОСУВАННЯ ПРОБАЦІЙНОГО НАГЛЯДУ	140
Норчук Д.Ю. РОЛЬ СІМ'Ї У ФОРМУВАННІ ДЕЛІНКВЕНТНОЇ ПОВЕДІНКИ....	143
Остап'юк В.О. ВПЛИВ СОЦІАЛЬНИХ ТА ЕКОНОМІЧНИХ ЧИННИКІВ НА ЗЛОЧИННІСТЬ.....	146

Охман О.В. ОСОБЛИВОСТІ РОЗСЛІДУВАННЯ ВОЄННИХ ЗЛОЧИНІВ, СКОЄНИХ В КОНТЕКСТІ ЗБРОЙНИХ КОНФЛІКТІВ.....	149
Присяжна А.В. ПОНЯТТЯ ЗЛОЧИНУ ЗА КРИМІНАЛЬНИМ ПРАВОМ КРАЇН ЗАГАЛЬНОГО ПРАВА.....	153
Присяжнюк М.П. МАЛОЗНАЧНІ СПРАВИ У ГОСПОДАРСЬКОМУ ПРОЦЕСІ.....	157
Пунда О.О., Арзянцева Д.А. ЗАСТОСУВАННЯ СМАРТ-ТЕХНОЛОГІЙ ТА ПРОБЛЕМИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЗАХИСТУ ПЕРСОНАЛЬНИХ ДАНИХ У ДІЯЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВ.....	162
Рябовол Л.Т. ВТІЛЕННЯ СТУДЕНТОЦЕНТРИЗМУ ЯК УМОВА ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЯКОСТІ ВИЩОЇ ОСВІТИ ТА ІНТЕГРАЦІЇ В ЄВРО.....	167
Самолук В.І. РЕГІОНАЛЬНІ ТА СВІТОВІ ТЕНДЕНЦІЇ ВИДОЗМІН ЗЛОЧИННОСТІ.....	172
Слабко С.М. ОСОБЛИВОСТІ РЕАЛІЗАЦІЇ АНТИКОРУПЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ УКРАЇНИ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ: ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ПРАВОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ.....	175
Соколов Т.А., Вавринчук М.П. ДЕЯКІ АСПЕКТИ ФАЛЬСИФІКАЦІЇ ІСТОРИЧНОГО ДОКУМЕНТУ ПРО КИЇВСЬКУ РУСЬ («ПОВІСТЬ МИНУЛИХ ЛІТ»).....	179
Сторожук І.П. ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ІНФОРМАЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ УКРАЇНИ В УМОВАХ ЄВРОІНТЕГРАЦІЇ.....	186

Тарасюк С.М. ДЕЯКІ АСПЕКТИ ЗАСТОСУВАННЯ ПРИМУСУ ПРИ ПРОВЕДЕННІ СЛІДЧИХ (РОЗШУКОВИХ) ДІЙ.....	189
Телебей Б.М. ПРАВОВИЙ МЕХАНІЗМ ВІЙСЬКОВОГО ЗБОРУ.....	194
Терещенко В.В. ПОНЯТТЯ ДЕРЖАВНОЇ ІНФОРМАЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ НА РЕГІОНАЛЬНОМУ РІВНІ.....	198
Тройнікова О.М. ГАРМОНІЗАЦІЯ ТРАНСПОРТНОГО СЕКТОРУ.....	204
Тюрін С.Г. ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ІНФОРМАЦІЙНОЇ БЕЗПЕКИ НА РЕГІОНАЛЬНОМУ РІВНІ.....	206
Франюк А.В. ДЕВІАЦІЇ ЯК ДЕТЕРМІНАНТИ ЗЛОЧИННОСТІ НЕПОВНОЛІТНІХ.....	211
Цукан С.В. ПРИНЦИПИ РЕГУЛЮВАННЯ ОБІГУ ВІРТУАЛЬНИХ АКТИВІВ.....	215
Чабаненко М.М. ПРАВА ТА ЗАКОННІ ІНТЕРЕСИ ВЛАСНИКІВ ЗЕМЕЛЬНИХ ДІЛЯНОК, ПЕРЕДАНИХ У КОРИСТУВАННЯ БОРЖНИКУ ЗА АГРАРНОЮ НОТОЮ.....	219
Черноп'ятов С.В. ПРАВОВА ПРИРОДА ОБМЕЖЕННЯ ФІЗИЧНОЇ ОСОБИ У ВІДВІДУВАННІ ГРАЛЬНИХ ЗАКЛАДІВ ТА УЧАСТІ В АЗАРТНИХ ІГРАХ.....	224
Шевчук М.О. ЛЮДИНА ЯК СУБ'ЄКТ ІНФОРМАЦІЙНОЇ БЕЗПЕКИ.....	227
Шевчук О.О. ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ АЗАРТНИХ ІГОР В ІНТЕРНЕТІ.....	230

ГАРМОНІЗАЦІЯ ЗАКОНОДАВСТВА УКРАЇНИ З ПРАВОМ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ

Збірник тез доповідей
V Всеукраїнської наукової конференції,
17 квітня 2024 р.

Відповідальний за випуск: *Ваєринчук М.П.*

Комп'ютерну верстку здійснено кафедрою права

Збірник розміщено в інституційному репозитарії
Хмельницького національного університету

29016, м. Хмельницький, вул. Інститутська, 11

e-mail: pravo@khmnu.edu.ua

